

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„...POTŘEBUJI OBĚT
NAPLNĚNOU LÁSKOU,
NEBOŤ JEN TAK
MÁ U MNE CENU.“

(DEN. 1316)

*Kardinál Kurt Koch
při slavnosti blahorečení
P. Richarda Henkese
v Limburgu. (str. 26)*

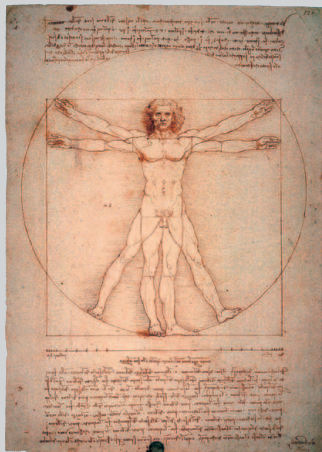
(Foto: Tomáš Kazaříski)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2019
14. ROČNÍK

4

Milí čtenáři Apoštola,

o Vánocích se můžeme zastavit a zamyslet nad Boží láskou k člověku. Tato láska způsobila, že Bůh vzal na sebe lidské tělo, aby člověka zachránil. To, že se Bůh vtělil, znamená, že lidské tělo přijal – nikoliv odmítl.

Nejen v dnešní době jsme však často svědky extrémů. Buď se lidské tělo démonizuje, nebo zbožšťuje. Ani jeden postoj není správný. Proto se v tomto čísle chceme zamyslet nad vztahem k tělu.

Ať nám správný vztah k tělu, který je pro křesťana nezbytný, vyprošuje blahoslavený Richard Henkes, který obětavě a s láskou pečoval o spoluvězně. Na přímělu bl. Richarda Vám všem přejeme požehnané Vánoce a milostiplný nový rok.

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření účty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modříšice 156

OBSAH

Úvodní slovo: Mons. Jan Baxant	3
P. Jaroslav Brož:	
Připravil jsi mi tělo	4
P. Josef Pierzchalski SAC:	
Když je srdce ospalé, je nejlepším se začít modlit tělem	8
Pavel Kopycki: Teologie těla podle sv. Jana Pavla II.	10
Rozhovor s otcem Martinem Mojžíšem ...	18
Poslání a spiritualita sv. Faustyny	22
Korunka	23
Pout' ke sv. Faustyně 2019	24
Blahořečení Richarda Henkese SAC	26
Na apoštolských cestách:	
Unie katolického apoštolátu	30
Obraz BM / svědectví	33
P. Wojciech Zubkowicz:	
Přijď království tvé	34
Nabídka knihy: Návrat ztraceného syna ...	35
Knihy milosrdenství	36
Informace	37
Nakladatelství Paulínky	38
Bohoslužby ve Slavkovicích	39

Boží záměr tvořit v „prapočátku“ byl úžasný a je stále hodný obdivu. Svým lidským rozumem nejsme sto zcela pochopit skutečnost „technologie stvoření“, že totiž jedině Bůh tvoří něco z ničeho. Pro svou tvorbu nepotřeboval a nepotřebuje žádnou předlohu, ani jakoukoliv základní látku, kterou by použil, aby vzniklo něco nového, ojedinělého.

Biblická zpráva o stvoření člověka je jakýmsi zpečetěním pravého důvodu stvoření. Bůh se stvořitelskou činností rozdává. Jeho existence je tak bohatá, že až přetéká. Ze své bohatosti dává existenci tomu, co existenci nemělo. Je-li člověk korunou Božího tvorstva, pak jedině proto, že je Božím obrazem. V každé skutečnosti, které Bůh dal existenci, je jeho stopa. Člověka tvořil ke svému obrazu, lidsky řečeno, výjimečně důmyslně, s mimořádnou pozorností.

Mluvíme o těle, a v následném sledu o vtělení. Janovo „slovo se stalo tělem“ znamená víc než jen zdůraznění Boží moci, že se duchovno zhmotní. To není pouhá oslava tělesnosti. To je evangelní poselství o božských schopnostech Boha, že může On sám přijmout na sebe podobu člověka, lidskou přirozenost, aniž by tím přirozenosti božské ubylo. Kristus – Bohočlověk je současně

Bohem i člověkem. Něco, co se vymyká možností lidského rozumu. Velikost Boží tvorby spočívá nikoliv jen v tom, že tělesnost, resp. hmota lidského těla, je prvním a jediným záměrem vtělení. Mnohem důležitější a vznešenější je Boží záměr mít člověka jako bytost s duší i tělem, a to natrvalo. Je i Boží starostí, aby člověk člověkem zůstal, tedy, aby jeho duše byla spjata s jeho tělem i na věčnosti.

Bůh nikdy nemůže odmítat to, co stvořil. Nemůžeme očekávat, že by Bůh lidskému tělu odpíral pozornost a přál jedině lidské duši. Sv. Pavel přece zdůrazňuje, že my lidé jsme Božím chrámem. Lidé, mající duši i tělo. Žel, my lidé se k lidskému tělu chováme jinak než Bůh. Nejeden člověk své tělo až nenávidí, týrá je, poskvřňuje je, a na druhé straně mu dopřává nemírného luxusu, jako by to bylo nějaké božstvo. Kult těla je pěstován velmi hojně, v současnosti snad až nezdravě.

Lidské tělo není a nemůže, dle Božího plánu stvoření, být jen překážejícím břemenem a ani se nemůže člověku stát jeho despotickým pánem. Stále více se zdá být jasným, že lidské tělo je, podobně jako lidská duše, velikým Božím darem. Každá lidská bytost takto Bohem obdarovaná si darů považuje a pečuje o ně. Jakékoliv sebestarostlivosti nebo naopak zbožšťování lidského těla jde proti Božímu stvořitelskému plánu. Vzal-li Bůh na sebe podobu člověka, stali se Bůh člověkem, jako že se tak opravdu stalo, pak sám Bůh ukazuje na hodnotu celého člověka, na vysokou hodnotu lidského těla i lidské duše.

Buďme šťastni, že jsme byli stvořeni právě tak. Buďme šťastni, že se Bůh stal jedním z nás. V otázce naší vlastní spásy to hrálo rozhodující roli.

✦ **Mons. Jan Baxant**
biskup litoměřický

PŘIPRAVIL JSI MI TĚLO

List Židům klade Ježíši přicházejícímu na tento svět slova žalmu, která se dotýkají podstaty novozákonní bohoslužby a oběti: „Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravil mi tělo“ (Žid 10,5; Žl 40/39, 7). Co všechno stojí za tím prostým výrazem „tělo“, který nás denně nesčetněkrát v různých souvislostech provází? Lékař se zaměřuje na tělo jako dobře nebo chybně fungující soustavu podobnou chemické továrně nebo jako na vyváženou konstrukci vzájemně působících sil. Umělec si všímá harmonických proporcí a ladných křivek jakoby stále nevycerpateľně bohaté krajiny. Filozof zkoumá, zda má tělo nějaký vztah k vnitřnímu člověku, k jeho myšlení, cítění a prožívání, a podle toho uvažuje o jeho hodnotě. A co říká o tělu Bible? Je tělo pro lidský život důležité? Bůh stvořil člověka podle svého obrazu a ke své podobě, čteme na začátku Knihy knih. Jenomže Bůh tělo nemá. Má tedy ona viditelná, mnohdy obtížná, unavená, stárnoucí složka našeho bytí vůbec s Bohem něco společné?

Podle citovaného žalmu patří tělo k bohoslužbě, má nahradit dary a oběti, nebo se má dokonce stát darem a obětí Bohu. Je to opravdu tak? Někteří filozofové poukazují na to, že my lidé potřebujeme tělo bytostně k tomu, abychom se mohli setkávat. Bez těla není mezi lidmi možná komunikace, sdílení. Proto ho považujeme za znamení – symbol toho, co je neviditelné: našich myšlenek, pocitů, tužeb, prostě všeho, co člověk vytváří svým duchem. K čemu by mi byla krása a moudrost vnitřního bohatství, kdybych jím

nemohl obdarovat toho, koho mám rád? Jak mohu sdělit báseň, která se zrodila z přemýšlení štěstí nebo bolesti mého srdce? Jak se podělit o šikovný nápad, který může mým bližním usnadnit život? Nebo jen prostě říct tu největší skutečnost: Mám tě rád? K tomu potřebuji tělo. Ruce k objetí, oči k upřímnému pohledu, gesta obličeje a spoustu jemných a dobře uspořádaných pohybů plic, hlasivek, jazyka, zubů a jemných ústních svalů

*Copak nevíte,
že vaše tělo je chrámem
Ducha Svatého, který je ve vás
a kterého máte od Boha?*

(1. Kor 6,19)

k tomu, abych mohl vyslovit třeba jen jedno slovo: máma, táta, miluji tě, květina, slunce, Bůh... Konečně už i ta skutečnost, že někde svým tělem prostě jsem, sděluje druhým, že jsou pro mě v tu chvíli nejdůležitější, protože nemohu být už na žádném jiném místě na světě, ba i v celém vesmíru.

Jak mocně zní na tomto pozadí věta z kréda: „Přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.“ Ježíš z Nazareta, muž své doby, židov-

ský věřící, dělník a potom učitel se srdcem otevřeným pro lidskou slabost a bídu, je Slovo, které Bůh vyslovil tím nejsilnějším a nejzřetelnějším způsobem: stal se člověkem.

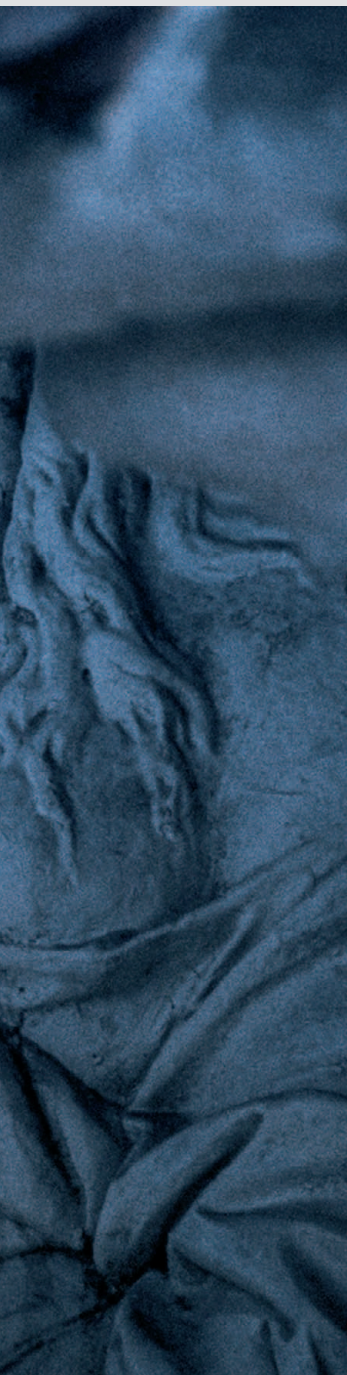
Ježíš tak obnovuje plán, který měl Bůh s člověkem, ale který zhatil hřích. Člověk je vskutku pozoruhodný tvor. V něm jediném ve stvořeném světě se spojuje hmotné tělo a duch, který si je schopen uvědomovat sama sebe. Tím je člověk od počátku vybaven k tomu, aby byl uprostřed kosmu prostředníkem, knězem. Všichni tvorové, písek i hory, stromy i mechy, brouci i velryby, velebí Hospodina prostě tím, že jsou, jací jsou a na místě, na kterém jsou. Jen člověk si svým duchem uvědomuje, kdo je, a tak může jediným slovem „děkuji“ nebo „chválím tě“ odpovédět na Boží stvořitelskou štědrost a lásku. Člověk pozvedáním svého ducha pozvedá i své tělo a v něm všechno tvorstvo vzhůru k Boží slávě. Bez těla nelze být knězem. Proto svatý Pavel v Listě Římanům vybízí: „Přinášejte svá těla v obět živou, svatou a Bohu milou!“ (Řím 12,1). V některých novozákonních překladech najdeme slovo „tělo“ nahrazeno výrazem „sami sebe“, ale tím apoštolova výzva poněkud ztrácí na výrazu. K tělu má člověk dvojí vztah: za prvé tělem „je“, protože v něm prožívá sebe sama, je v něm jedinečnou osobou. Potom ale také tělo „má“, a tudíž ho může darovat jako obětní dar, může jím uskutečnit své rozhodnutí darovat se, které učiní ve svém duchu, srdci, ve svém já. Svým tělem může k Boží slávě a pro dobro bližních rozdávat svůj čas, své síly a svůj um. Tělo a jeho skutky dávají úmyslům srdce na tomto světě pečeť hotovosti. Tělem vyjevuje, jaké je jeho nitro. Tělem dává druhému najevo: chci ti být blízko. Tělem slaví liturgii, službu Bohu, která vyžaduje celého člověka.

P. Jaroslav Brož ■

KDYŽ JE SRDCE OSPALÉ, JE NEJLEPŠÍ SE ZAČÍT MODLIT TĚLEM

„Vybízím vás, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. Každému z vás říkám na základě milosti, která mi byla dána: Nesmýšlejte výš, než je komu určeno, ale smýšlejte o sobě střízlivě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh. Jako je v jednom těle mnoho údů a nemají všechny stejný úkol, tak i my, ač je nás mnoho, jsme jedno tělo v Kristu a jeden druhému sloužíme jako jednotlivé údy. Máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás: Kdo má dar prorockého slova, ať ho užívá v souhlase s vírou. Kdo má dar služby, ať slouží. Kdo má dar učit, ať učí. Kdo dovede povzbuzovat, nechť povzbuzuje. Kdo rozdává, ať dává upřímně. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo se stará o trpící, ať pomáhá s radostí.“

(Řím 12, 1-8)

Když máme prázdnou hlavu, srdce unavené nebo plné úzkosti a dokonce i slova chybí, můžeme stále padat před oltář a dát naše tělo jako živou oběť Bohu. Svátý Pavel mluví o obnovení své mysli. Jeden středověký anglický poustevník se modlil: „Ach, stejně jako jsi mě tělem odvrátil od světa, obrať mě a mé srdce a mě celého v pravé lásce a víře k sobě.“ Je to, jako když říká: „Jsem tady, Pane. Pojď a vezmi mě.“

Naše náboženství obsahuje prvek externality, který bychom měli brát vážně. Tělo je často nejjednodušší cestou k srdci. Jedno objetí řekne víc než stovky slov, soucitný pohled nebo jemný dotek přispívá více k uklidnění strachu v srdci než konkrétní pomoc. Naše pocity jsou také vyjadřovány fyzicky. Pokud jsme rozptýleni, abychom si mohli dovolit ústní modlitbu, můžeme naše těla obětovat Bohu jiným způsobem. V našem hektickém životě je možná neúčinnějším způsobem modlitby zastavení šíleného shonu, který uspokojuje naši potřebu být důležitý, a nedělat nic. Může to být skutečná oběť Bohu.

Modlitba tělem může zahrnovat pohyby a gesta. Sv. Bartoloměj prý klekal stokrát denně a stokrát za noc. Pro sv. Dominika prý bylo útěchou, když po celém dni vstoupil do kostela a klekal a vstával, než ho pohltila klidnější modlitba. Když jsme unavení, může být pro nás obtížné při modlitbě mlčet. Nic nám však nebrání jít do našeho pokoje, políbit kříž a aspoň chvíli klečet, a možná si dokonce lehnout ve tvaru kříže. Použití takových gest fyzické modlitby přitahuje srdce ke zbožnosti. Když je srdce ospalé, je nejlepší začít modlitbu od těla. Může to povznést a podnítit srdce a mysl. Svátý Dominik během modlitby probudil občas v noci své bratry „sténáním a slzami“.

Sv. Jan Vianney, farář arský, se během modlitby smál. Bůh nás učinil člověkem, proto také naše modlitba by měla být lidská. Pokud se chceme uzavírat do hranic toho, co „by se mělo a nemělo“, učiníme svou modlitbu něčím nepřírozeným. A zároveň velmi obtížnou. Naše modlení tělem by mělo probíhat v duchu jednoduchosti a něžnosti.

Pokud během modlitby usneme, ne všechno musí být ztraceno. I toto může být velmi opravdové vyjádření víry. Klidně usnout, bez obav a s důvěrou Bohu, to je velké svědectví víry. Dítě, bezpečné v náručí své matky, může vyjádřit důvěru a lásku jednoduše tím, že usne. A Bůh je jako matka, která své dítě zve právě k takovému postoji.

Existuje zažitá představa, že křesťanství odkazuje na lidské tělo s určitým přehnaným podezřením, snaží se omezit lidskou tělesnost, zkrátit ji, zbavit ji její hodnoty. Nejlepší odpovědí na tyto falešné názory je teologie těla Jana Pavla II. Toto je biblická odpověď na otázku: Proč Bůh dal člověku tělo? Jan Pavel II. nám dává klíč k pochopení smyslu našeho těla, vztahu mezi ženou a mužem, dává nový význam manželství a navrhuje, jak budovat vztahy s ostatními lidmi, abychom dosáhli štěstí.

TEOLOGIE TĚLA

PODLE SV. JANA PAVLA II.

TAJEMSTVÍ LIDSKÉHO ZAČÁTKU

První části teologie těla dal Jan Pavel II. titul: „Kristus odkazuje na „začátek“.“ Co je tento „začátek“? Znamená to, o čem mluví Písmo svaté v knize Genesis: Bůh stvořil muže a ženu podle svého obrazu. Koncept „Božího obrazu“ obsahuje hlubokou pravdu o člověku. „Začátek“ je naší pravou přirozeností, protože – jak píše papež – je „prvním zdrojem lidské identity ve slovu zjevení“ (MN 74). Abychom poznali tento „začátek“, musíme odpovědět na následující otázky: Kdo jsme doopravdy v hloubi svého srdce? Jaká je úplná pravda o muži a ženě? V čem spočívá jejich vzájemný vztah?

Jan Pavel II. věří, že na základě Písma svatého je možné rekonstruovat obraz člověka podle Božího původního plánu, tj. Božího plánu pro člověka. Tento obraz bude obsahovat vše, co je nejdůležitější v člověku. Člověk byl stvořen k Božímu obrazu, což znamená, že kromě těla a psychiky má také duchovní sféru. Poznáváním teologie těla poznáváme sami sebe, naši pravou podstatu. Poznáváme, kdo skutečně jsme. Naše pravá přirozenost, o níž Bible mluví, je stále vepsána na dně našeho srdce.

V rozhovoru se saduceji o manželství Kristus odkazuje na knihu Genesis a říká: „Muž opustí svého otce a matku a připojí se ke své manželce tak úzce, že se stanou jedním tělem“ (srov. Gen 2, 24), a následně dodává: „A tak už nejsou dva, ale jedno tělo. Proto, co Bůh spojil, ať člověk nerozděljuje“ (srov. Mt 19, 6). Toto je jasné zdůraznění neoddělitelnosti manželství. Je také vidět, že ve výše uvedených slovech Kristus odkazuje na původní Boží výzvu, tj. na stav před prvním hříchem. To znamená, že ačkoliv člověk již není tím, čím byl bezprostředně po stvoření, než zpochybnil Boží lásku, Boží původní plán pro člověka stále platí.

Pokud Kristus odkazuje na tento „začátek“, naznačuje, že člověk stále dokáže uskutečnit původní záměr, který měl Bůh pro muže a ženu. Pokud chceme pochopit člověka a to, jak má člověk žít, musíme neustále odkazovat na tento původní Boží plán pro člověka, na tento „začátek“, o kterém Kristus mluví. Protože, jak vysvětluje Jan Pavel II., člověk není jenom „kvůli své hříšnosti jakoby uzavřen pro ztracenou primární nevinu, ale je také otevřen tajemství vykoupení, které bylo dosaženo v Kristu a skrze Krista“ (MN 18). Jinými slovy, neexistuje už návrat ke stavu před prvním hříchem. Není cesta do ráje. Díky vykoupení těla, které dokonala Kristus, můžeme však realizovat Boží původní plán pro nás.

PRIMÁRNÍ OSAMĚLOST

„Člověk je sám, protože je „odlišný“ ve vztahu k viditelnému světu a ke světu živých bytostí“ (MN 23) – píše Jan Pavel II. Osamělost je pro nás přirozeným stavem. Je to proto, že jsme odlišni od celého stvoření. Svět kolem nás není schopen nás naplnit. I kdybychom byli schopni vlastnit vše, co je na tomto světě, naše srdce by stále potřebovalo něco víc: v jistém smyslu nejsme z tohoto světa. Každý z nás prožívá osamělost a vnímá a uvědomuje si, že se liší od celého stvořeného světa.

„Člověk je sám,“ vysvětluje papež, „to znamená: skrze své lidství, kým je, je také konstituován v jediném, exkluzivním a jedinečném vztahu se samotným Bohem“ (MN 24). Osamělost není jen odlišnost nebo odloučenost od vnějšího světa. Osamělost nám dává příležitost otevřít se Bohu. Člověk může navázat úzký vztah se svým Stvořitelem, protože byl obdařen od Boha rozumem a svobodnou vůlí, která mu umožňuje zvolit si. Protože Bůh uzavírá smlouvu s člověkem, která spočívá v tom, že člověk může „vědomě rozlišovat mezi dobrem a zlem a mezi životem a smrtí“ (MN 24). Zákaz jíst ovoce ze stromu poznání dobra a zla, který „na začátku“ člověk dostává od Boha, ukazuje právě na lidskou svobodu, protože – ve své svobodě – člověk může tento zákaz nepřijmout a jednat proti němu, což potvrzuje situaci z ráje. Člověk je tedy svobodný, protože si může zvolit mezi dobrem a zlem. Uplatněním svobody se člověk může otevřít Bohu a přijmout Boží plán pro sebe.

Osamělost se také projevuje v nadřazenosti člověka vůči celému světu, která spočívá v podřízení země člověku. „Člověk může vládnout zemi,“ píše Jan Pavel II., „protože pouze on – žádné jiné živé stvoření – je schopen zemi obdělávat a transformovat ji podle svých potřeb (MN 25). Při této přeměně země je zjeven lidský rozum. Tělo,

které kultivuje Zemi, se stává jakoby „průhledné“ pro to, kým člověk je (a kým se má stát)“ (MN 26). Člověk je osamělý, protože pouze on může ovládat zemi skrze své tělo.

Osamělost navíc hraje velmi pozitivní roli, protože nám to signalizuje potřebu vstoupit do vztahu s jinou osobou. Pokud by chyběla zkušenost osamělosti a nedostavil se pocit nedostatku jiného „já“, nechtěli bychom navázat úzký vztah s jinou osobou. Podle papeže je osamělost „otevřením a očekáváním „společenství osob““ (MN 32). Osamělost je začátek cesty k jiné osobě, je to již první krok směrem k jiné osobě.

PŮVODNÍ JEDNOTA

V reakci na osamělost, kterou člověk prožívá uprostřed světa, ho Bůh přiměje upadnout do hlubokého spánku a poté se „probudí ze snu“ jako muž a žena (MN 30). Původní jednota naznačuje stejnou identitu muže a ženy. Muž a žena mají stejnou lidskou přirozenost a jsou si rovni v lidskosti. Jinými slovy, lidská přirozenost má mužskou a ženskou podobu. Proto teprve při zohlednění obou pohlaví lze mluvit o plné lidskosti. Muž a žena se vzájemně doplňují.

Výkřik radosti, který vychází z úst muže při pohledu na stvořenou ženu: „Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla!“ (srov. Gen 2,23), svědčí o tom, že žena je okamžitě mužem plně přijata jako ta, která dává jeho životu plnost. Muž najde smysl života teprve v přítomnosti ženy. Tímto výkřikem muž také vyjadřuje, jak píše papež: „nový pocit smyslu pro své tělo: předtuchu vzájemného obohacení“ (MN 34). Teprve se ženou člověk pozná, co to znamená být mužem. Žena je pro muže a muž pro ženu. Plnost života, kterou člověk prožívá se ženou, tedy nevyplývá ze skutečnosti, že „obdržel“ ženu, ale ze skutečnosti, že sám se může obětovat pro ženu a že pro ni může žít.

Jan Pavel II. zdůrazňuje, že „člověk se stal Božím obrazem a podobou nejen prostřednictvím samotného lidství, ale také prostřednictvím společenství muže a ženy“ (MN 33). Toto společenství osob je úzkým vztahem mezi ženou a mužem, který je založen na vzájemné komplementaritě a doplňování. Vrátime-li se k výše uvedeným slovům papeže, můžeme vidět, že jsme podobní Bohu nejen proto, že máme rozum a svobodnou vůli, ale také proto, že můžeme vytvořit společenství osob v manželství. Papež to velmi silně zdůrazňuje, když píše: „Člověk se stává odrazem Boha nejvíce ne skrze úkon osamělosti, ale skrze úkon vytváření společenství“ (MN 33). Manželství je svědectvím, že takové společenství je možné. Proto je jednota, kterou si manželé vytvářejí, tak důležitá.

Osud člověka není osamělost. Člověk je povolán k jednotě s jinou osobou jiného pohlaví, aby vytvořil společenství. Muž tím lépe rozumí sám sobě, čím hlouběji vytváří vztah se ženou. Podobně žena tím lépe sama sebe pochopí, čím hlubší a dokonalejší bude mít vztah s mužem. Jsme pozváni ke společenství osob. Bez sebe navzájem a bez vzájemného vztahu jsme neúplní, nerozumíme úplně sami sobě. Papež to vyjadřuje slovy: „ženskost nachází sebe samou jakoby tváří v tvář maskulinitě, zatímco maskulinita se potvrzuje skrze ženskost“ (MN 35).

PŮVODNÍ NAHOTA

Strom poznání dobra a zla popsán v knize Genesis je velmi důležitý. Je to jakoby hranice oddělující dvě primární situace uvedené v Písmu svatém: stav primární neviný (před prvním hříchem) a stav lidské hříšnosti (po prvním hříchu). V důsledku požití ovoce ze stromu poznání dobra a zla ztratili Adam a Eva ráj. Příběh člověka na zemi tedy začíná touto událostí.

Hanba, která je hraniční zkušeností, je spojena také se stromem poznání dobra a zla. Před požitím zakázaného ovoce, tj. před spácháním hříchu, muž a žena byli „nazí a nestyděli se“ (srov. Gen 2, 25). Po hříchu poznali, že jsou nazí (srov. Gen 3, 7). Po této tragické události došlo v životě prvních lidí k významné změně. Změna nebyla jen v tom, že si muž a žena všimli něčeho, čeho si předtím nevšimli. Není to tak, že před hříchem nevšimli, že jsou nazí, a po hříchu si toho všimli. Zabýváme se zde mnohem hlubší a vážnější situací. Muž a žena si nejen uvědomili, že jsou nazí, ale dokonala se v nich významná změna. Jde o změnu, která se odehrála v jejich srdcích: kvůli hříchu se na sebe začali navzájem dívat jinak, vidět jinak a chovat se k sobě jinak. Papež píše, že tato změna se týkala „pocitu smyslu vlastního těla vůči Stvořiteli a tvorům“ (MN 40). Nejprve se změnili uvnitř, ve svém srdci, a teprve v důsledku této změny se začali stydět za sebe. Lidské tělo získalo jiný smysl, jiný význam. Abychom přesně pochopili, co to bylo za změnu, musíme odpovědět na následující otázky: Co je to stud? Jak vysvětlit jeho nepřítomnost v situaci primární neviný (před prvním hříchem)?

Stud je určitým strachem z jiné osoby. Když se stydím, zakrývám se a snažím se tímto způsobem chránit. Stud je takový strach, který mě má chránit. Nedovoluje, aby se ke mně někdo choval špatně. Chrání před zneužíváním a ponížením. Jdeme-li dále, lze říci, že stud se dožaduje uznání mé skutečné důstojnosti. V tomto smyslu stud bojuje za mou důstojnost. Zajišťuje, aby se se mnou zacházelo, jak si to zasloužím. A protože jsem osoba, nesmí se ke mně chovat jako k věci. A to hlídá stud – aby se mnou nebylo zacházeno jako s předmětem. Jan Pavel II. zdůrazňuje, že „člověk – také skrze závoj hanby – bude neustále objevovat sám sebe jako ochránce svého tajemství, svobody daru a bude se bránit před jakýmkoli

Max Švabinský:
„Splynutí duší“
(1896)

tlačéním do pozice „být pouze objektem“ (MN 61). Člověk se proto postará o to, aby s ním jiný člověk nezacházela jako s předmětem, a bude se proti tomu bránit také pomocí

studu. Stud nás tedy chrání, signalizuje, že jsme v nebezpečí, že můžeme být zneužiti.

Svatý otec poznamenává, že když byli muž a žena předtím, než se dopustili prvního

Foto: Pavel Hronovský

hříchu, nazí, nestyděli se (srov. Gen 2,25), nechovali se také vůči sobě ostudně. Nepřítomnost studu v ráji naznačuje plnost života, nikoli jeho nedostatečný rozvoj nebo nějakou primitivní podobu. „Pokud (muž a žena) nebyli sebou zahanbeni – píše Jan Pavel II. – znamená to, že byli sjednoceni vědomím daru, že měli vzájemný pocit manželského smyslu svých těl, ve kterém je vyjádřena svoboda daru, a zároveň se projevuje veškeré vnitřní bohatství osoby – subjektu“ (MN 61). Sebedarování vede ke svobodě, otevírá

vzájemnost a uvádí člověka do společenství. Čím více si navzájem důvěřujeme, tím více se sobě můžeme otevřít ve fyzických, mentálních a duchovních dimenzích. V ráji zažívali žena a muž plnost vzájemné otevřenosti.

Muž a žena byli zpočátku nazí a nestyděli se sebe navzájem, protože se cítili spolu bezpečně. A proč se cítili v bezpečí? Protože se viděli, jak píše papež: „měřítkem 'Božího obrazu'“ (MN 43). Před prvním hříchem se muž a žena navzájem viděli a chovali se k sobě jako k Božímu obrazu, v souladu

s původním záměrem Stvořitele. A Bůh je stvořil, aby pro sebe byli darem a vzájemně se doplňovali. Proto byli oba nazí, tj. zcela otevření jeden druhému, a nestyděli se. To znamená, že se sebe nebáli, protože byli schopni být zcela pro sebe. Navíc, právě díky své nahotě byli navzájem zcela otevření. Papež zdůrazňuje, že „muž a žena byli původně darování sobě navzájem v pravdě právě proto, že byli 'nazí'“ (MN 42). V ráji se žena a muž naprostou nahotou navzájem zcela otevřeli a vytvořili společenství podle obrazu Boha, který je společenstvím osob.

Jan Pavel II. píše, že tělo vyjadřuje osobu. Znamená to, že máme přístup do vnitřku druhé osoby prostřednictvím jejího těla. Tělo zjevuje osobu a skrze tělo člověk navazuje osobní vztah s jinou osobou. Papež poznamenává, že to právě „tělo nutí muže a ženu od začátku 'komunikovat' na základě 'společenství osob' vytvořeného v nich a mezi nimi“ (MN 43). Kdyby nebylo těla, nebylo by společenství. Muž a žena se svěřují sobě navzájem skrze tělo. Tělo je jako most mezi nimi. Před prvním hříchem se muž a žena nekoncentrovali a nezaměřovali pouze na tělo, ale skrze tělo měli plný přístup k sobě, do svého nitra. Tělo bylo pro ducha jako průhledné. Papež zdůrazňuje, že stav prvotní nevinu „nezná vnitřní trhlinu a odpor mezi duchovním a smyslným“ (MN 44). Před prvním hříchem byla v člověku plná harmonie a byl pořádek. Tělo a duch byly jednotou a tvořily celistvost.

VÝZNAM TĚLA V MANŽELSTVÍ

Bůh tvoří svět z ničeho. Tvoření znamená povolávání k životu. Něco, co nebylo, začíná existovat. Důvodem stvoření světa je láska. Láska touží po dobru, touží tvořit dobro, touží dávat. „Pouze láska tvoří dobro“ (MN 53) – zdůrazňuje Jan Pavel II. Člověk je racionální bytost. Díky svému

rozumu člověk dokáže poznat stvoření světa jako dar, jako dar pro sebe. Člověk je schopen pochopit, že byl „obdarován světem“ (MN 46). Svět byl stvořen pro člověka. Stvoření světa je tedy dar. Papež to říká takto: „Stvoření je dar, protože v něm se našel člověk, který jako „obraz Boží“ dokáže identifikovat samotný význam tohoto daru v povolání z nicoty k existenci“ (MN 46).

Člověk poznává svět jako dar a používá svět, ale stále cítí určitý hlad. „Není to dobré,“ říká Bůh Hospodin, „aby člověk byl sám. Pomůžu mu.“ (srov. Gen 2,18). Když je člověk sám, něco mu chybí a nemůže zkusit plnost a smysl života. Takže prožívání nedostatku říká člověku, že potřebuje druhou osobu, jemu podobnou bytost, která by mohla tento nedostatek vyplnit, že potřebuje „pomoc“ (srov. Gen 2,18). Tato „pomoc“ není proto, aby byl život snadnější pro ty dva, protože si můžou rozdělit práci a udělat víc. Je to o něčem úplně jiném. Zde se dotýkáme nejhlubší zásady osobní existence, která mluví o tom, jakým způsobem se člověk realizuje a naplňuje. Papež poznamenává, že každý člověk se cítí šťastný a naplněný, pouze když může s někým žít a PRO někoho může žít. Toto slovo „pro“ je zde nejdůležitější, protože označuje nejhlubší lidskou potřebu. Tato nejhlubší lidská potřeba spočívá v tom, že člověk se naplňuje, když se stává darem. Jinými slovy, člověk může uspokojit svou nejdůležitější potřebu, když žije s někým a pro někoho. Takový je člověk a taková je jeho přirozenost. Člověk zakouší plnost života, když žije pro jinou osobu.

Papež vnímá dar jako „základní pravidlo osobní existence“ (MN 48). Osoba se realizuje tehdy, když se může stávat darem pro jinou osobu. Jan Pavel II. zdůrazňuje, že můžeme být úplně šťastní, jen když žijeme ve společenství s druhým člověkem. A co je toto společenství? Papež to vysvětluje

takto: „Je to společenství osob, které znamená existenci v duchu vzájemného „pro“, ve vztahu vzájemného daru. Tento vztah je naplněním původní osamělosti člověka. Toto naplnění je činí šťastnými“ (MN 47). Když se staneme darem pro jinou osobu a když přijmeme dar, kterým je pro nás druhý člověk, teprve tehdy můžeme být šťastní. A i když po prvním hříchu stávat se darem pro druhého není vždy snadné a spontánní, a dokonce obvykle vyžaduje určité úsilí a sebezápor, přesto taková situace nemění nic na tom, že pouze být darem a přijímat dar jiné osoby nás naplní štěstím.

Žena je pro muže a muž pro ženu. Oba mají žít ve společenství, to znamená být darem pro sebe. Skutečnost, že jsme muži a ženy, je, jak píše papež, „původním znamením kreativního daru“ (MN 48). Jinými slovy, právě díky skutečnosti, že jsme muži a ženy, můžeme být darem jeden pro druhého. Žena a muž se mohou stát darem navzájem, protože se vzájemně doplňují. Stvoření ženy zaplňuje prázdnotu, kterou muž zažil, když byl sám, i když si mohl užívat světa. Teprve ve vztahu se ženou může muž realizovat svůj potenciál a naopak: pouze ve vztahu k muži se může žena plně rozvinout.

Papež píše, že člověk před prvním hříchem byl „osvobozený“ od nátlaku svého těla a pohlavních pudů (MN 49). Takovou vnitřní svobodu naznačuje skutečnost, že muž a žena byli nazí, ale nestyděli se. Pokud se nestyděli, znamená to, že se sebe nebáli. Nebáli se, že by se navzájem nějak zneužili nebo se sebou špatně zacházeli. Proto si mohli svobodně navzájem prokazovat lásku, která spočívá v tom, že jsme pro sebe navzájem nezištným darem. Prostřednictvím této svobody vyjadřování lásky se dostáváme k manželskému významu těla.

Jan Pavel II. vysvětluje tuto manželskou vlastnost těla následujícím způsobem:

„Lidské tělo, jeho sexualita – jeho mužskost a ženskost – je v tajemství stvoření nejen zdrojem plodnosti a tvoření, jako v celém řádu přírody. Od začátku je v tomto těle obsažena schopnost vyjadřovat lásku. A je v něm samotná láska, ve které se člověk – osoba stává darem a prostřednictvím tohoto daru naplňuje smysl pro svou existenci a své existence“ (MN 49). Papež poukazuje na dvě základní vlastnosti lidského těla: plodnost a schopnost vyjádřit lásku, to znamená být darem jinému: muž je dar pro ženu a žena je dar pro muže. Svatý otec navíc jasně ukazuje, že „člověk se nikdy neoddělí od této vlastnosti svého těla (MN 52), protože ta je u člověka znamením Božího obrazu“ (MN 52).

Abych byl darem jiné osobě, abych se dal ostatním, nejprve se musím vlastnit, to znamená, že se musím řídit sám, musím být schopen se ovládat. Vlastnictví není nic jiného než svoboda. Svoboda je tedy „vlastněním“ sebe sama (MN 50). Takto chápe Jan Pavel II. svobodu a dále píše, že je nezbytná, aby se člověk mohl darovat, aby se stal darem (srov. MN 50). Aby byli muž a žena navzájem darem, musí být svobodní, to znamená, že každý z nich musí mít sám sebe. „Vnitřně svobodní od nutkání vlastního těla a pohlaví, svobodní svobodou daru“ – píše Jan Pavel II. – „muž a žena si mohli užívat celé pravdy, mohli prožívat veškeré projevy lidství, stejně jako jim to Bůh Hospodin odhalil v tajemství stvoření“ (MN 50). Svoboda vede k pravdě a umožňuje nám žít podle Božího původního plánu. A původním Božím plánem bylo, aby byl každý člověk nezištně milován. Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, aby se stali darem pro sebe, aby se nezištně milovali, aby toužili po dobru pro sebe navzájem.

Láska není jen o tom, že se dáte jiné osobě, ale také o přijetí daru jiné osoby. Je

proto nutné být schopen přijmout druhou osobu, která je sama o sobě darem. Papež píše, že podle Božího plánu muž vnitřně přijímá ženu „pro ni samotnou“ (MN 51) a žena přijímá muže „pro něho samého“ (MN 51). V takovém nezištném přijetí sebe navzájem spočívá přijetí druhé osoby, tj. potvrzení její hodnoty a důstojnosti. Jak papež vysvětluje: „Potvrzení osoby je dar, který prostřednictvím vzájemnosti vytváří společenství osob“ (MN 52). Žena a muž, kteří vytvářejí společenství osob, se nejen sobě darují, ale také přijímají. Přijímají se navzájem, jak je Bůh stvořil, tj. vzájemně se přijímají úplně. Toto je plné přijetí druhého.

„Štěstí má kořeny v lásce,“ píše Jan Pavel II. – Původní štěstí se vztahuje k „začátku“ muže, který se vynořil z lásky a začal milovat. Tento „začátek“ lze také popsat jako primární blaženou absorpci hanby láskou (MN 53). Papež tvrdí, že zažíváme štěstí tehdy, když jsme zakořenění v lásce. Ke štěstí je nutná láska. Dále říká, že v pravé lásce není místo pro stud. Protože skutečná láska spočívá v přijetí druhého takového, jaký je, a v tom, že mu dává sebe, nemáme se čeho bát. Prožívání pravé lásky vzbuzuje důvěru, blízkost, vzájemnost, oddanost a rodí štěstí.

Muž a žena se mají stávat darem pro sebe. Jan Pavel II. zdůrazňuje, že takovou zvláštní situaci, ve které lze vzájemné darování nejlépe zažít, je manželský akt, okamžik pohlavního styku mezi manželem a manželkou. Pohlavní styk může vést k fyzické, duševní a duchovní jednotě, i když tomu tak vždy není. Zkušenost ukazuje, že pokud nedochází k duševnímu a duchovnímu spojení během pohlavního styku nebo pokud je duševní a duchovní kontakt slabý, zúžený nebo omezený, pak dojde k nenaplnění a může dojít dokonce k utrpení.

Funguje to ale také obráceně: čím více se v manželském aktu vyskytuje fyzická, mentální a duchovní jednota, tím jasněji prožívají manželé, že jsou stvořeni, aby byli darem pro sebe, tj. dávat a být obdarováni. A jdeme dál: tím více také chápou přirozenost Boha, který nás touží obdarovávat. A tak naše tělo zjevuje Boha. To je právě podstata teologie těla: díky tělu, které nám umožňuje zakoušet blízkost a obdarování, poznáváme pravou přirozenost člověka stvořeného pro obdarování a poznáváme Boha, který nás obdarovává a pro kterého se chceme stát darem. Jan Pavel II. zdůrazňuje: „viditelné znamení je tvořeno člověkem jako tělo, skrze jeho viditelnou mužskost – ženskost, protože to a jen to dokáže zviditelnit, co je neviditelné: duchovní a Boží“ (MN 62). Jsme proto povoláni, abychom se stali nezištným darem navzájem pro sebe.

Pavel Kopycki ■

Úryvek knihy vydané v polštině:
Paweł Kopycki, „Elementarz teologii ciała według Jana Pawła II“,
 © Edycja Świętego Pawła, 2013.

NEZAPOMEŇME NA PRAVOU PODSTATU VÁNOC

ROZHOVOR S OTCEM MARTINEM MOJŽÍŠEM, PRŮVODCEM VE SVATÉ ZEMI

❖ **Otče Martine, do Svaté země a na jiná poutní místa po celém světě jezdíte jako kněz a jako průvodce už mnoho let. Jak jste se k této službě dostal?**

Už během studií teologie u mě zapálil lásku k Písmu svatému profesor Starého zákona. Chtěl jsem studovat dál, ale kvůli okolnostem té doby to nebylo možné. Po pádu totality mě pak můj biskup nechtěl pustit, že prý už mám svůj věk a že si pošle na studie mladšího. Do Svaté země jsem se poprvé dostal s CK Čedok, ale to byl jen poznávací zájezd. Pán Bůh chtěl, abych se v Jeruzalémě setkal s knězem, Slovákem z USA, který si tam dělal doktorát z Písma svatého. Po necelém roce, kdy u nás vznikla křesťanská cestovní kancelář PAXTOUR, se najednou v Katolických novinách objevil inzerát na duchovní cvičení pro kněze ve Svaté zemi. Dával nám je právě výše

zmiňovaný kněz, který skončil doktorát. Když jsem ho slyšel vyprávět, žasnul jsem, co všechno nevím a co bych měl jako kněz z Písma svatého vědět. Řekl jsem mu to. Odpověděl mi, abych tam přijížděl jako pomocný průvodce a učil se při jeho výkladech. Tak jsem to také učinil. Poslouchal jsem ho, nahrával jsem si ho na diktafon a studoval dostupnou literaturu. Po měsících jsem se vypracoval tak, že jsem dokázal doprovázet poutníky i sám. Sem tam jsem v začátcích udělal i nějaké chyby, ale chybami se člověk učí. V roce 2005 mě Slovenská biskupská konference pověřila vedením a vychováváním nových kněží průvodců.

❖ **Co vás ve Svaté zemi nejvíce překvapilo nebo povzbudilo?**

Na začátku mě překvapovalo všechno, dokud jsem si nezvykl na mentalitu lidí. Dnes už tam jsem jako doma, tak mě nic nepřekvapuje. A co povzbudilo? Samozřejmě nejdůležitější biblická místa, zvláště Getsemanská zahrada. Ani sám nevím proč. Tam se vždy cítím maličký, když se

zamyslím nad Ježíšovým utrpením. Protože když jsem byl smrtelně nemocný, v duchu jsem rebeloval a kladl si otázky „Proč?“.

✚ **Zvlášť v Evropě se často mluví o krizi víry. Jsou podobné jevy patrné i ve Svaté zemi?**

Zde bych se musel rozepsat o třech mono-teistických náboženstvích a to by zabralo mnoho místa. Křesťanů tam žije málo, z celkového obyvatelstva jen asi 2,5 %. Z toho je katolíků menšina. Nejvíce jich žije v Nazaretě. Když jsem tam v neděli, vždy mě povzbudí velká účast na mši svaté v Bazilice Zvěstování. Je důležité si ale uvědomit, že je to v porovnání s námi zcela odlišná mentalita.

✚ **Není v současnosti nebezpečné cestovat do Izraele?**

Nyní jsem se vrátil po mnoha týdnech ze Svaté země a zažil jsem tam takové množství poutníků jako nikdy předtím. Kdyby tam nebyl klid, tak tam nikdo nepojede. Když posloucháme nebo vidíme v televizi, že se tam střílí, je potřeba to brát s rezervou, protože konflikty jsou pouze v Gaze a ta je daleko od poutních míst. Kéž Pán Bůh dá, aby se udržel pokoj. Bylo by takové země škoda.

✚ **Před čtyřmi lety jsme dovezli ze společné poutě po Svaté zemi Jezulátko pro Slavkovice. Vysvětlil byste prosím, jak a kde vznikla pravomoc získání plnomocných odpustků při uctění tohoto Jezulátka?**

Tato Jezulátka vyrábějí pro františkány ve Španělsku. Už je to dlouhá tradice a františkáni mají tuto pravomoc z Vatikánu. Každé

Jezulátko, které přijde ze Španělska, položí na místo narození na čtrnáctícípou hvězdu. Podobně i to vaše má privilegium plnomocných odpustků.

✚ **Jakým konkrétním způsobem je tedy možné Jezulátko uctít?**

Každý, kdo se ho s úctou dotkne nebo ho políbí a pomodlí se s vírou nějakou modlitbu, může získat plnomocné odpustky za předpokladu, že v ten den je na mši svaté, přijal svaté přijímání a pomodlí se na úmysly svatého Otce. Takový odpustek může člověk získat jedenkrát za den.

❖ **Přede dveřmi jsou Vánoce. Máte nějakou zajímavou vzpomínku na Vánoce ve Svaté zemi nebo na Betlém jako takový?**

Se skupinami poutníků jsem byl ve Svaté zemi na Vánoce dvakrát. Poprvé jsem jel s velkou zvědavostí, jaké to tam bude. Těšil jsem se, že je prožiji o dost jinak než doma. Myslel jsem si, že to bude úžasný zážitek. Ale? Nemohu říct, že zklamání, protože jsem si uvědomil okolnosti, které tam jsou. Proč? V Betlémě je tak málo katolíků a oni Vánoce prožívají v tichosti a v soukromí, kromě půlnoční mše svaté. Tu slouží jeruzalémský arcibiskup v kostele sv. Kateřiny. Jinak nic, co by nás Evropany zaujalo. Naši poutníci byli zklamání, že Vánoce v Betlémě neprožili tak, jak si to představovali. Převážná většina křesťanů ve Svaté zemi jsou pravoslavní a ti mají Vánoce v lednu. Naše cestovní kanceláře se tomuto termínu vyhýbají kvůli množství pravoslavných poutníků. A jelikož majitelé hotelů jsou pravoslavní, ani neví, jak se na Vánoce pro nás připravit, např. jak připravit štědrý večer apod. Proto je vánoční program stejný jako ostatní dny v roce. Nad toto je potřeba se povznést a přijmout vše tak, jak to je. Od tohoto zážitku se snažím každé

skupině zdůraznit podstatu Vánoc. Mohl se Ježíš narodit v královském paláci nebo ve slušném čistém domě? A přece se narodil v maštali, kde byla zvířata, hnůj a špína. My si nedokážeme představit Vánoce bez bohatých výzdob, štědré večere, dárků a koled. Nezapomínáme při tom na opravdovou podstatu Vánoc? Boží Syn se tak snížil, že se z lásky k nám narodil v maštali.

Touto cestou chci všem čtenářům časopisu Apoštol popřát milostiplné a radostné vánoční svátky.

Děkuji, otče, za rozhovor.

Připravila Anna Janů

R. D. Martin Mojžíš

se narodil v malé osadě nedaleko Zvolena, kde také maturoval. Teologii studoval v Bratislavě na CMB fakultě mezi lety 1968–1973. V roce 1973 byl vysvěcen na kněze. Pět let byl kaplanem a potom na různých místech bansko-bystrické farnosti působil jako správce fary a po pádu totality jako farář. Mezitím doprovázel poutníky, kde se dalo. V současné době se jako důchodce naplno věnuje provázení.

FRANTIŠKÁNSKÁ KUSTODIE SVATÉ ZEMĚ

Těm, kdo budou číst tuto naši listinu, všem i každému jednotlivě, ověřujeme a dosvědčujeme, že tato socha z cedrového dřeva, představující

Ježíše jako dítě a opatřená pečeti tohoto našeho konventu v Betlémě přivěšenou na červeném provázku k listině, se dotkla místa nejsvětějších jeslí našeho Pána Ježíše Krista.

Prohlašujeme, že je možné tuto sochu uchovávat a rovněž vystavovat k veřejné úctě věřících, a to k rozhojnění úcty křesťanů k božskému Dítěti a k získání všech odpustků, jež církevní dokumenty umožňují v souvislosti s řádně požehnanými náboženskými předměty.

Dáno v Betlémě v našem konventu dne 18. listopadu 2007.

(Listina certifikátu o pravosti sochy Ježíška, která se dotkla místa Narození)

*Soška dítěte Ježíše ze Slavkovic
v místě Narození*

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

TĚLO JAKO CHRÁM

„Ježíši, proměň mě v sebe.“ Touto prosbou zakončuje s. Faustyna Kowalská modlitbu vyjadřující touhu sloužit bližním ne méně než dokonale, právě tak jako samotný Ježíš. Navrhuje mu proměnu svých částí těla, jejichž omezenost si plně uvědomuje. Žádá o Ježíšovy milosrdné oči, uši, jazyk, ruce, nohy a nakonec samotné srdce, čili jeho podstatu bytí. Prostřednictvím této proměny se plánuje ještě lépe než doteď dávat druhým lidem. „To nezvládnou, nebo alespoň ne dlouhodobě,“ řekne si mnohý křesťan. Důvodem může být např. náročnost prosby o milosrdné ruce: „... abych dokázala činit bližním jen dobro a sama přijímala těžší a hrubší práce“.

CHODIT S BOHEM

Jsou tyto modlitby pouze metaforou, nebo skutečně můžeme (a chceme) Ježíše žádat o takovou transplantaci?

Svatý Pavel jednoho dne prohlásil „Již nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal. 2,20). Cesta jeho obrácení však trvala nějakou dobu, do té doby Pavel „chodil“ s Bohem, přijímal jeho způsob života, myšlení. Ne jenom někdy, když se mu chtělo, ale nepřetržitě.

Proměna našeho těla v Ježíšovo tělo je proces. Přichází však často postupně a nenápadně. Ze začátku jako by se člověk více snažil – vidí totiž velký rozdíl mezi jedním svým a Ježíšovým. To je chvíle, kdy se nám nároky mohou zdát nepřiměřené, ...takové „z kazatelný“, odpojené od života. Můžeme mít tendenci naše snažení vzdát. Ovšem dostali jsme příslib: jsme stále Božím chrámem a přebývá v nás Duch (1 Kor 3,16-17). Jeho působením se tedy nutně naše tělo proměňuje. Může dojít až k momentu, kdy pravidelným poznáváním Ježíše v jeho Slově, přijímáním svá-

*Proměň mě v sebe, Ježíši,
abych byla živou obětí, Tobě milou.*

(Den. 908)

tostí a napodobováním jeho života a myšlení nás jeho Duch natolik pohltí, že ani nerozlišíme, kdo jsme my, a kdo On. Jeho působení se v nás totiž stává přirozené. Naší silou se stává On sám.

CO BY UDĚLAL JEŽÍŠ

Ve filmu „WWJD (What Would Jesus Do) – Co by dělal Ježíš“ autor trefně zpracoval proměnu myšlení hlavních hrdinů. Neobvyklé setkání čeká např. unaveného a vyhořelého pastora. Ve své nezáviděníhodné situaci se setká s postavou Ježíše (ovšem proměněnou v bezdomovce). Prostým bytím v Ježíšově přítomnosti se pastora srdce proměňuje. Život se dává náhle do pohybu, pastor opět staví Boha na první místo ve svém životě. Náhle je těžké rozlišit, které myšlenky jsou vlastně jeho samého a které Ježíšovy. Filmová zápleтка se rychle obrací ke zdárnému konci ve chvíli, kdy hlavní hrdinové nejen pochopí, ale komplexně do života přijmou Ježíšovo myšlení.

LEHKOST SLUŽBY

Toto je zajímavý moment duchovního života. Bůh – jemný a citlivý Lékař – doslova vyměňuje naše části těla za své, aby je člověk mohl použít ke službě. O takovouto proměnu usilovala i svatá Faustyna. Neprosila: Pane, ať jsem lepší, dokonalejší – ale Pomoz mi, ty sám, Pane, mě proměň v sebe, vždyť ty můžeš všechno. Z Deníčku můžeme vyčíst lehkost služby svědčící o vyplnění její modlitby o milost prokazování milosrdenství bližním.

Žádejme Ježíše o ten nejkrásnější dárek – aby v nás miloval SVÝM srdcem, pomáhal SVÝMA rukama, díval se na bližní SVÝMA očima. Svolení k této neobvyklé „operaci“ bude pro nás a naše bližní jistě jen výhodou a radostí.

s. Dagmar Litošová KMBM ■

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodliš jednou

Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat
tato slova:

**Věčný Otče, obětují ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího
Syna a našeho Pána Ježíše Krista,**

na smír za hříchy naše i celého světa;
na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodliš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem. "**

(Den. 476)

KONGREGACE SISTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

MILOSRDENSTVÍ NENÍ LACINÝ ŽIVOTNÍ STYL

OHLÉDNUTÍ ZA POUTÍ KE SV. FAUSTYNĚ

V neděli 6. října 2019 se ve Slavkovicích konala každoroční Pouť ke sv. Faustyně, které se zúčastnilo mnoho věřících z celé republiky. Lze říct, že letošní pouť byla tak trochu „mezi svatými“. Předě mši svatou zaznělo totiž několik svědectví poutníků, kteří se 15. září 2019 zúčastnili v Německu blahořečení otce Richarda Henkese SAC. Po mši svaté se uskutečnila přednáška R. D. Mgr. Josefa Rybeckého, tišnovského děkana, který se věnoval sv. Anežce před výročí jejího svatořečení.

Mši svatou sloužil v 15.00 hod. pomocný biskup brněnský, Mons. Pavel Konzbul, který ve svém kázání upozornil na to, že svatí jsou pro nás sice vzorem, neznamená to ale, že je musíme jaksí „kopírovat“. Jsou pro nás inspirací, máme se zamyslet nad jejich životem. Otec biskup naznačil, že v životě svatých i v našem bylo a je mnoho tajemství a hodně věcí nevíme. „Možná

právě Faustyna Kowalská je svěťice, která nám říká, že nemusíme na všechno znát hned odpověď. Hned vědět proč. Protože i když nevíme proč, a kráčíme v naší víře, má to hodnotu.“ Otec biskup následně připomněl, že sv. Faustyna žila svůj život s Bohem a do její spirituality se potom ponořil Karol Wojtyła, který potom jako papež Jan Pavel II. tuto spiritualitu vyjádřil v encyklice o Božím milosrdenství „Dives in Misericordia“. Konkrétním projevem Božího milosrdenství je naše schopnost litovat.

Dále otec biskup řekl: „Z dnešních Ježíšových slov je zřejmé, že hříchy nám jsou odpuštěny skrze víru. Věřit se latinsky řekne „credere“, což vychází ze dvou slov: „cor“ a „dare“ – „dát srdce“. A tak věci víry jsou tedy typicky kardiologickou záležitostí a jsou věcí lásky. Tušil to už kdysi prorok Amos, když napsal: „Chci se s tebou zasnout ve víře.“ A láska má tedy co do činění s milosrdenstvím. Napovídá nám to také etymologie slova „misericordia“. Milosrdenství znamená „mít milé srdce“. Srdce v biblickém pojetí nebylo jenom místem emocí a pocitů, ale bylo to také místo rozhodování. Do jisté míry lze říci, že je i sídlem naší vůle. Páté Ježíšovo blahoslavenství nám říká: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“ Což bychom mohli dnes aktualizovat do věty: Blahoslavení ti,

kteří mají soucit s druhými. Bůh bude mít soucit i s nimi. A tak základní charakteristika milosrdenství je určitým způsobem vnímat a přijímat lidi. To, co nám může bránit na naší cestě milosrdenství, je naše vlastní touha ovládat nejen druhé, ale někdy i samotného Pána Boha. Ženy často projevují snahu ovládat mezilidské vztahy, protože jim na vztazích velice záleží. „Už mě nikdo nezraní a já nedovolím, aby lidé zraňovali ty, které mám ráda.“ Výsledkem takového postoje může být strach, který brání milovat a odpustit. Naopak my muži dáváme přednost věcem nevztahovým. Jako je třeba nový, silný automobil, motocykl nebo třeba tenisová raketa. A tak si dáváme pozor, aby naše vztahy byly povrchní, aby nás nezavazovaly. Výsledkem je, že skončíme nakonec u toho, co lépe reaguje na naše potřeby, a to druhé zavrhneme. To je často problém křesťanů, kteří dovolili, aby hřích vstoupil do jejich života a ovládl je. Milosrdenství je, milí přátelé, náročné. Stačí, když se podíváme, co stálo samotného Boha: nekonečně vzácný život Jeho Syna. A to je ukázka, jak milosrdenství funguje. Musíme tedy očekávat, že milosrdenství nás bude něco stát. Být milosrdný není laciný životní styl.“

Otec biskup v závěru své promluvy zdůraznil, že jedině spojení s Bohem nám umožňuje žít milosrdenství jako náš životní styl.

-red-

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas zveme všechny ctitele Božího milosrdenství k modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství.

**Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.**

Ve zjevení sv. sestře Faustyně Pán Ježíš slíbil:

„Skrze modlitbu této Korunky dám rád všechno, o co mě budou prosit.“
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště starším, nemocným a trpícím lidem, že se mohou připojit ke společné modlitbě Korunky prostřednictvím Radia Proglas.

Těšíme se na vás a na všechny, kdo společně s námi budou vyprošovat Boží milosrdenství pro nás všechny a pro celý svět.

Otcové pallotini

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

BLAHOŘEČENÍ

OTCE RICHARDA HENKESE SAC

V neděli 15. září 2019 kardinál Kurt Koch v Limburgu blahořečil otce Richarda Henkes, pallotina, který během druhé světové války působil na území dnešní ostravsko-opavské diecéze. Přinášíme vám zprávy, svědectví a několik fotografií z této radostné události.

RADIO VATICANA, 16. 9. 2019

**Blahořečen o. Richard Henkes
– Beranův spoluvězeň z Dachau**

Kardinál Kurt Koch během obřadu

• *Německo.* V Limburgu proběhla beatifikace Božího služebníka P. Richarda Henkes, pallotina, který během II. světové války působil na území ostravsko-opavské diecéze. Do Československa utekl před službou ve Wehrmachtu.

Beatifikační slavnosti předsedal kardinál Kurt Koch, předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů. „Otec Richard Henkes byl příkladem vnitřně svobodného člověka. Jedině takoví lidé se dokáží postavit svodům ducha doby, aby šli za Kristem,“ napsal biskup Georg Bätzing v pastýřském listu přetčeném v limburské diecézi.

Richard Henkes se narodil v roce 1900 v Ruppach u Limburgu ve středním Německu. Po kněžském svěcení pracoval v pallotinských školách v Schönstattu a Alpen u Düsseldorfu. Od roku 1931 působil v Horním Slezsku (Katscher, dnešní Kietrz, a Frankenstein, dnešní Zabkowice Śląskie). V roce 1941 se stal duchovním správcem

farnosti Strahovice na Hlučínsku, dával exercicie v domě sv. Josefa v Branicích a jako kazatel proslul v širokém okolí. Na základě udání pro „pobuřování národa z kazatelny“ byl 8. dubna 1943 zatčen a následně v červenci převezen do koncentračního tábora v Dachau. Když na konci roku 1944 vypukla epidemie tyfu, přihlásil se dobrovolně ke službě nemocným vězňům v českém bloku, kde se také seznámil s budoucím kardinálem a pražským arcibiskupem Josefem Beranem. Při ošetřování nemocných se sám brzy nakazil a 22. února 1945 zemřel.

„P. Richard Henkes zkrátka hlásal evangelium, říkal pravdu o nacistickém systému a nebál se, že se mu může stát něco neblahého. Byl vynikajícím kazatelem, a proto jeho slova o zločinnosti národního socialismu měla sílu. Byl neustále sledován a nakonec se nacisté rozhodli, že s ním skončí,“ říká v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas o novém blahoslaveném P. Adam Golec, pallotin a postulátor beatifikačního procesu.

„Byl zatčen kvůli obsahu jednoho ze svých kázání, pronesených během velikonočního tridua v roce 1942. Nejprve ho převezli do vězení v Raciborzu, odkud byl po sedmi týdnech transportován do Dachau. Jako kněz německého původu měl lepší životní podmínky a zacházení než například v případě polských kněží. V baráku, kde žili, měli dokonce kapli, kde směli čas od času sloužit mši a později přinášeli přijímání vězňům. Přesto práce, k nimž byl nucen, přesahovaly jeho síly. Nejprve pracoval na zahradě, později v kuchyni a nakonec dlouhý čas v oddílu, který převážel mrtvolu do krematoria. Na konci války, před Vánoci 1944, vypukla v táboře epidemie skvrnitého tyfu a on se dobrovolně nechal zavřít v bloku, kde byli shromážděni nemocní, aby jim sloužil. Tam se od nich také nakazil a zemřel.“

(job, www.radiovaticana.cz)

Poutníci během blahorečení

SVĚDECTVÍ ZE SLAVNOSTI BLAHOŘEČENÍ

**„Chci být tím,
kdo nese kříže druhých“**

Z Vysočiny jelo na tuto slavnost 20 poutníků. Na blahorečení P. Richarda Henkese jsme se připravovali nověnou, při které jsme se o tomto vzácném člověku dozvěděli informace z jeho života.

Narodil se v Ruppachu v Německu, vstoupil do řádu pallotinů a na kněze byl vysvěcen právě v Limburgu. Svoje povolání cítil jako učitel a exercitátor. Byl oblíbený jako kazatel a záleželo mu na tom, aby lidem ukazoval, jak být pravými svědky křesťanské víry. Z bezpečnostních důvodů během 2. světové války dokonce působil jako kněz ve farnosti Strahovice na Hlučínsku na území ČR. Velmi mu záleželo na všech farnicích a snažil se s nimi být stále v kontaktu (i s těmi, kteří byli mimo domov). Modlil a obětoval se za ně a snažil se farnost vychovat k tomu, aby cítili, že jsou jedno společenství. Byl to kněz s hlubokou úctou k Panně Marii. Snažil se žít pravdivě a čestně a nebál se pravdivě pojmenovat zlo, které se šířilo s nacistickou ideologií. Říkal: „Někdo tu musí být, aby to řekl.“ Právě proto byl zatčen a deportován do koncentračního tábora v Dachau, kde nakonec, téměř na konci války, zemřel. Jeho ostatky se podařilo spálit odděleně a popel byl

Obraz bl. Richarda Henkese
v chrámové lodi

převezen do Limburgu, kde je na pallotinském hřbitově pochován.

Zvlášť mě zaujal text, který napsal před kněžským svěcením: „Chci se stát hlavně knězem obětí, chci být tím, kdo nese kříž druhých.“ Toto jeho přání se beze zbytku vyplnilo a on svoji obět spojil s Ježíšovým křížem a obětoval se z lásky k lidem, kteří onemocněli tyfem a kterým sloužil až do své smrti.

Také na mě silně zapůsobila jeho plná odevzanost do vůle Boží. V jednom ze svých dopisů krátce po zatčení píše: „Na počátku jsem se ještě modlil za své osvobození, ale nyní jsem se probíjoval dál, a i kdybych musel jít do tábora, řekl bych stejně tak „Deo gratias“ jako při mém zatčení... Nyní nastala doba, kdy my kněží následujeme svého Spasitele do Getseman a možná až na Golgotu... A tak už nemám strach.“

Během věznění v Dachau se P. Henkes setkal s pozdějším pražským arcibiskupem, kardinálem Josefem Beranem. Oba velmi tížila bolestná otázka společného soužití Čechů a Němců, které bylo válkou velmi komplikované. Oba si mysleli, že po válce budou Češi a Němci opět žít společně pohromadě ve smíšených regionech. Z tohoto důvodu se shodli, že pro pastoraaci bude třeba, aby kněží hovořili oběma jazyky – česky i německy. Na základě toho se P. Henkes i v Dachau učil česky. Ani jednoho z nich nenapadlo, že to po válce bude úplně jinak. Během pouti mě stále provázela myšlenka na to, jak velmi bolestné bylo

vystěhování sudetských Němců a jak hluboká rána vznikla v srdcích Čechů i Němců. I proto mě velmi potěšilo velmi srdečné přivítání českých poutníků limburským biskupem. O týden později se také konala ve Zlatých Horách děkovaná pouť za blahořečení P. Henkese, na které se sešli poutníci z Čech, Německa i Polska. Odkaz P. Henkese může spojovat a usmiřovat národy i v dnešní době. Z Dachau napsal: „Řekni všem, že jejich starosti jsou i mými starostmi a že se ještě více modlím a obětuji za svou farnost. Dokud ve světě nezavládne mír, ve své modlitbě neustanu.“ Jitka ■

Taková láska nese svět...

Cestu na blahořečení P. Richarda Henkese, pallotina, jsem pojímala jako pouť. Putování na místo, kde bude blahoslaven, a také na místo, kde jsou uloženy jeho ostatky.

Byl připravován autobus, ale protože nás přihlášených bylo pouze dvacet, jeli jsme třemi auty. Může se to zdát smutné, že byl malý zájem, ale na druhou stranu jsme vytvořili krásné společenství a byli jsme si všichni tak nějak blízcí. Cesta byla daleká, celkem tam i zpět jsme ujeli 1540 km. Bylo to náročné nejen pro řidiče, ale i pro všechny, kteří putovali, protože jsme sice přespávali na cestě tam, ale na zpáteční cestě jsme už tu vzdálenost jeli vtahu. Vyjeli jsme již v sobotu 14. září kolem

Uctívání ostatků
bl. Richarda
Henkese

18. hodiny s tím, že se budeme moct aspoň pár hodin vyspat a odpočinout si. Nocleh jsme měli zajištěný na faře v Boru u Tachova. V neděli 15. září brzy ráno jsme přes Rozvadov vjeli do Německa. Jízda po německých dálnicích byla celkem bezproblémová, i když občas s rychlostním omezením. I německé dálnice se opravují. Cestování bylo náročné, ale příjemné a naše společenství takové komorní.

Když jsme přijížděli do Limburgu, dělali jsme si starosti s parkováním. Ale i tento problém najednou nebyl problémem. Boží požehnání nás stále provázelo. Přijeli jsme k restauraci, kde jsme měli zajištěný oběd, nedaleko bylo nadzemní parkoviště a také velmi blízko byla i katedrála svatého Jiří, ve které měla být sloužena slavnostní mše svatá.

Prostranství před katedrálou bylo zastavěno židlemi. Část z nich byla kryta plátěnými stany. I když foukal vítr, sluníčko bylo dost silné a nešetřilo nás. Seděli jsme venku v předních řadách a tak nějak přemýšleli, jestli to v té výhni vydržíme. Po chvíli nás německé organizátorky pozvaly dovnitř do katedrály. Zaradovali jsme se. Byli jsme posláni nahoru, na kůr. Souběžně s hlavní lodí byla v úrovni kůru boční loď, kde nám bylo vymezeno místo. Byli jsme rádi, že jsme uvnitř katedrály, i když jsme nakonec neviděli dolů do presbytáře, kde byl umístěn velký obraz P. Richarda Henkese, SAC, zahalený závojem. Také velká obrazovka, na kterou byla přenášena slavnost blahorečení a mše svatá, byla umístěna v přední části tohoto prostoru, na druhém konci, než byla naše skupinka. Přestože jsme neviděli a příliš nerozuměli, prožívali jsme tyto jedinečné okamžiky s otevřeným srdcem a radostí, že při takové události můžeme být přítomni. Po vlastním aktu blahorečení, přečtení dekretu papeže Františka, byl stržen závoj halící obraz P. Richarda Henkese, SAC, a od tohoto okamžiku byla rozšířena řada blahorečených a svatých našich přímluvců v nebi.

Poutníci
s otcem Tomášem

Po slavnostní mši svaté jsme měli možnost uctít ostatky již blahoslaveného P. Richarda Henkese, SAC, které byly pro tuto příležitost umístěny na obětním stole. Milé bylo i setkání s otci pallotiny, s otcem Janem Davidem a s otcem Jozefem Grubou.

Poté jsme z katedrály odjeli na pallotinský hřbitov, kde jsou uloženy ostatky blahoslaveného P. Richarda Henkese, SAC. Ztišili jsme se před jeho náhrobní deskou a pod Ježíšovým křížem jsme se společně, i každý sám, modlili. Bylo to místo, kde jsem silně vnímala a cítila Boží lásku a Boží milost. A v tomto okamžiku jsem chápala sílu Boží lásky, kterou byl naplněn a kterou oplyval blahoslavený otec Richard a touto láskou miloval Boha a miloval své bližní. Díky této lásce, jíž přetévalo jeho srdce, měl sílu a byl schopen nést tak těžký kříž, který mu Pán Bůh dal, a to až do konce. Miloval Boha nade všechno a nade všechny, miloval všechny lidi a sloužil jim bez výhrad. A takováto láska nese svět a vede nás do Božího království.

Kéž by se každé srdce otevřelo Boží lásce a nechalo se objímat touto láskou, kéž by se každý člověk nechal vést Ježíšem a šel s Ním k Bohu Otcí.

Děkuji Pánu Bohu, že nás obdařil svou milostí a svým požehnáním nejen při této slavnosti. Děkuji otci Tomaszovi, že nás pozval a že jsme se mohli zúčastnit tak vzácného okamžiku.

Věra ■

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

UNIE KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

SLAVNOST PŘIJETÍ PRVNÍCH ČLENŮ UNIE KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU V ČESKÉ REPUBLICE

Událost, která se odehrála v kostele v Radešínské Svatce, v den památky sv. Martina, 11. 11. 2019, se zapíše do dějin Unie katolického apoštolátu v ČR. Tento den čtrnáct osob složilo slib apoštolské angažovanosti v Unii. Několikaměsíční příprava byla završena touto radostnou událostí, která se odehrála během mše svaté, za účasti pallotínů z Říma, Polska, Slovenska, Rakouska a ČR.

Každý z věřících osobně podepsal na obětním stole úkon apoštolské angažovanosti v struktuře Unie katolického apoštolátu a následně ho prostřednictvím prezidenta UKA na Slovensku, pana Tomáše Rusňáka, předal hlavnímu celebrantovi, kterým byl P. Tomasz Kazański SAC.

Přinášíme několik svědectví nových členů Unie katolického apoštolátu.

Nevěděla jsem sice, co mě čeká, ale věděla jsem, že musím

Když o. Tomasz přišel s myšlenkou získat laiky do pallotinské rodiny, věděla jsem, že do této rodiny – Unie katolického apoštolátu – chci patřit. Nevěděla jsem sice, co mě čeká, ale věděla jsem, že musím. Během uplynulého roku přípravy a přes občasné pochybnosti o sobě, o svých silách a schopnostech, jsem vždy nakonec dospěla k onomu: Pane, ty veď moje srdce a rozum. Měla jsem pocit, že Pán mě opravdu vede, protože den před slavnostním slibem právě končil dvouměsíční kurz Život v Duchu Svatém, kterého jsem se účast-

Slavnostní obřady v Radešínské Svatce

nila. Vypadalo to, že i tento kurz mě směřuje k tomu samému jako příprava do UKA – totiž k apoštolátu a evangelizaci. Vlastně jsem už pár let tušila, že toto by měla být moje cesta ke splacení dluhu Pánu za jeho nekonečnou milost. Nebude to pro mne jako nenapravitelného introverta jednoduché, ale vím, že musím k lidem. A nevýjímaje ani svou rodinu. (Ve farnosti již – zatím – dvě služby mám, takže v nich budu s radostí pokračovat.)

A co říci k samotnému dni slibu? Vnímala jsem jej jako výjimečný, přátelský, radostný a samotný obřad jako velmi slavnostní, po-

vznášející, láskyplný. Ani nevím, k čemu ve svém dosavadním životě to přirovnat.

**Alena Tulisová, akvizitérka
a katalogizátorka (knihovnice)**

Toužíme zprostředkovat kontakt s radostnou zvěstí, která mnohým zůstala skrytá

Do Unie katolického apoštolátu jsme vstoupili proto, že cítíme v této době víc než kdy jindy potřebu zprostředkovávat lidem, kteří se nikdy během svého života nesetkali s živě žitou katolickou vírou, kontakt s radostnou zvěstí, která jim zůstala skrytá. Obzvláště v této době po dlouhém údobí reálného socialismu, kdy mnoho lidí ani neví, co je obsahem katolické víry, a kdy je většina národa zatížena dlouho, pečlivě a cíleně živenými předsudky, je třeba, aby se měli lidé možnost setkat s někým, kdo se za svou víru nestydí a kdo je jim ochoten vysvětlit, proč věří a jaký má pro něho víra v milosrdného Stvořitele význam. Vnímáme také, že by oživování víry mělo probíhat také uvnitř katolické církve, ve které nezřídka zvykově předávaná víra nemůže obstát před tlakem mnohdy nepřátelského prostředí, pohodlí a konzumu. Věříme, že v Unii katolického apoštolátu najdeme podobně smýšlející katolíky i nutné zázemí a že nám Vincenc Pallotti v tomto obtížném úkolu bude pomáhat svou účinnou přímluvou a vedením.

**Josef Tuček – procesní inženýr,
Miroslava Tučková – programátorka**

Žít pro Boha, žít pro lidi

Můj vstup do pallotinské rodiny byl ovlivněn působením otců pallotinů v naší farnosti. Hluboký vztah k Pánu Bohu, uctívání Pána Ježíše v Nejsvětější Svátosti a také ochota naslouchat lidem a mít pro každého otevřené nejen dveře, ale i srdce. Žít pro Boha, žít pro

lidi. Milovat Pána Boha, milovat bližní. To jsou hlavní přikázání, která nám všem Pán Ježíš dává. A na tomto základě staví sv. Vincenc Pallotti, pallotinská rodina a celá církev.

Při slavnostní mši svatě při promluvě byla řečena myšlenka, že Bůh se svojí láskou přichází v Eucharistii k člověku, aby se s ním setkal a spojil se s ním. Bůh a člověk! Jak úžasná Boží láska!

Poselstvím sv. Jana Pavla II., ve kterém vyjadřuje lásku k bližnímu, jsou slova: „Milovat bez očekávání, mluvit bez urážení, naslouchat bez posuzování!“ Jak jednoduché a jak krásné!

Každý křesťan patří do církve, ano, i já. Ale to, že mohu patřit do pallotinské rodiny, ještě více umocňuje a prohlubuje moji odpovědnost za církev, za křesťany a za všechny lidi. Přeji si i nadále modlitbami, chválami a díky vyprošovat milosti pro kněze, pro farnost, pro církev, ale i pro ty, kteří Pána Boha nepotřebují. Přeji si i nadále službou ve farnosti pomáhat nejen v oblasti materiálních starostí a péče o farnost, ale také šířením evangelijní radosti slovem, příkladem a postojem k pravdě nejen ve farnosti, ale i mimo ni.

Věra Žáková – ekonomka, účetní

Vidím a slyším bratry a sestry, kteří potřebují naši lásku

Unie mne oslovila a já jsem v ní našel univerzálnost pro každého, bez ohledu na věk, povolání, časovou vytíženost atd. Akt angažovanosti – přijetí do Unie KA – byl pro mne nezapomenutelným zážitkem. Nejsem schopen slovy vyjádřit vše, co jsem cítil. Mše sv. v přítomnosti 25 kněží byla nádherná. Bylo cítit jednotu pallotinské rodiny, kterou obohacovala homilie zářícího kněze z Rwandy, který shrnul to, s čím nás seznamoval během roční přípravy otec Tomáš, a doplnil to příběhy ze života Vincenta Pallottiho. V uplynulém týdnu

*Noví členové rodiny
Unie katolického apoštolátu,
první v České republice*

stále cítím přítomnost Boží a mám asi stejný pocit člověka, který špatně viděl a dostal brýle nebo který špatně slyšel a dostal naslouchátka. Stále víc vidím a slyším kolem sebe bratry a sestry, kteří potřebují naši lásku. Doufám, že mi to ve zbývajícím životě s pomocí Boží vydrží.

**Jindřich Hauk, duchodce,
povolání – dětský lékař**

Láska se žije

Co mě vedlo ke vstupu do Unie? Moje sestra mi řekla, ať chodím na setkání... je starší, tak jsem ji poslechla... :)

Vážně... jsem ve společenství Služebníků Ježíšova Velekněžského srdce – modlitby a oběti za kněze. Cítila jsem, že vstup do Unie bude takovou pečeti pro „praktickou službu“. Vstupovala jsem s tím, že chci být nápomocná, užitečná pro vás kněze Pallotiny, že chci podpořit vaši práci, vaše snažení... jakkoli, čímkoli, kdykoli... V podstatě jsem ale nevěděla, co mě čeká... a netušila jsem, co to obnáší...

Byla jsem překvapená – nečekala jsem tolik kněží, tolik lidí a takovou slavnost! Byl to jeden z nejkrásnějších okamžiků mého života, který se mi jemně vryl do srdce.

V kázání mě zaujalo, že láska se nemluví, nezpívá... láska se žije... Už během mše sv.

jsem (přes svoji nevoli) vnímala, že mám lásku žít ve své rodině a sloužit především tam. Tak jako Bůh poslal Ježíše a Ježíš apoštolů, tak posílá i nás – do celého světa – a můj „celý svět“ je moje početná rodina = můj manžel a naši synové (nelíbilo se mi to zjištění, raději bych byla viditelně užitečná jinde..., ale mám-li být upřímná, musím napsat, že jsem silně vnímala toto).

Také jsem silně cítila touhu být užitečná vám kněžím, které všechny nosím a objímám ve svém srdci. A také jsem viděla svoji práci – staré, nemocné, umírající lidi... Jim se snažím s Boží pomocí přinášet kousek tepla, světla, porozumění, empatie...

Vnímala jsem, že ne svoji snahou, ale celým životním postojem, tím, co vyzařuje zevnitř, mohu oslovovat lidi, se kterými se setkám. A tady jsem silně vnímala svoji neschopnost, nehodnost. Od té chvíle, co jsem vstoupila do Unie, se cítím být nehodná být její členkou... ale zároveň, že tam patřím. Cítím také velkou odpovědnost a trochu se bojím, aby toto nebylo jednou mojí nevyužitou hřivnou... dluhem lásky.

Lenka Trödlarová
pečovatelka v Charitním domově

VELIKOST TOHOTO OBRAZU SPOČÍVÁ V MÉ MILOSTI

Před 85 lety, v roce 1934, zapsala sv. Faustyna do svého Deníčku následující vzpomínku: „V jisté chvíli, když jsem byla u toho malíře, který maluje ten obraz, a viděla jsem, že není tak pěkný, jako je Ježíš [tak] jsem se kvůli tomu velice zarmoutila, ale uschovala jsem to hluboko v srdci. Když jsme odešly od toho malíře, zůstala matka představená ve městě zřizovat různé věci, já jsem se vrátila domů sama. Hned jsem šla do kaple a velice jsem plakala. Řekla jsem Pánu: Kdo tě namaluje tak krásného, jak jsi? Vtom jsem uslyšela tato slova: **Velikost tohoto obrazu nespočívá v kráse barev nebo v dovednosti malíře, nýbrž v mé milosti.**“ (Den. 313)

Takto sv. Faustyna popisuje okolnosti vzniku prvního obrazu milosrdného Ježíše, který v roce 1934 namaloval ve Vilně akademický malíř Eugeniusz Kazimirowski z podnětu bl. Michala Sopočka. Od té doby vzniklo ve světě velké množství obrazů milosrdného Ježíše, v různé podobě a od různých autorů. Že je opravdu s tímto obrazem spojená Boží milost, potvrzují četná svědectví z celého světa, která zaznívají i dnes. Jedno krátké svědectví naše redakce obdržela od Marty, která napsala:

„Milí přátelé Božího milosrdenství. Moc ráda bych se s vámi podělila o krásné svědectví. Již několik let jsem ctitelkou milosrdného Ježíše. Od vás dostávám obrázky, které při své dobrovolnické službě rozdávám na oddělení dlouhodobě nemocných, a vždy je krásné vidět jejich radost v očích – i za ně vám děkuji. Minulou středu jsem jako obvykle obrázky nabízela na pokoji v nemocnici a jedné z pacientek, která byla v bezvědomí a nereagovala, jsem do sevřené ruky vložila obrázek. Stalo se něco neuvěřitelného, neotevřela oči, nijak nedala najevo,

že vnímá, ale ruku zvedla ke rtům a několikrát obrázek políbila. Ostatní pacientky nemohly ani uvěřit, protože ani na své blízké nereaguje... Od té doby se za ni modlím, aby při ní Ježíš stál, a prosím, i vy ji zahrňte do svých modliteb. Pro mne to bylo němě svědectví o tom, že člověk nemusí vládnout svému tělu, ale duše je silnější a Pán k ní mluví...“

Marta

Možná i vy máte ve svém prostředí někoho, komu můžete darovat malý obrázek milosrdného Ježíše. Paní Marta se dělí o svou zkušenost z nemocnice, kde se snaží lidem nabízet obrázky:

„Jenom třikrát za svou třetí službu jsem byla odmítnuta. Víte, ti lidé jsou mnohdy vystrašení, cítí se opuštěni a málokdy se najdou na pokoji spřízněné duše, tak si asi netroufají mluvit o své víře. Ale svěří se občas se svými obavami, pak se snažím povzbudit a předat obrázek **Toho, kdo má vždy pro ně čas a otevřené Srdce.**“

-red-

Obrázky Božího milosrdenství můžete objednat na tel.: 566 502 850, 774 521 531 nebo emailem: objednavky@apostol.cz

PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ...

Někdy se stane, že právě slova, která nejčastěji opakujeme, zůstanou pro nás jakoby zahalená. Můžeme třeba prosit, aniž bychom si uvědomili, za co vlastně prosíme. Jeden z příkladů najdeme v modlitbě „Otče náš“. Modlíme se tam za příchod Božího království. Co to království ale v praxi pro nás znamená? Není pojem království pro nás, kteří žijeme v demokratickém systému, abstraktní a nezávazný tak trochu minulostí?

JEŽÍŠ KRISTUS JE KRÁL

Období mezi koncem listopadu, kdy slavíme slavnost Krista Krále, a koncem prosince, kdy slavíme Vánoce, nás zve, abychom se podívali na Krále. Listopadová slavnost nám pomocí liturgických textů kreslí obraz mocného Krále, který jednou přijde, pak

nastane Boží soud a Boží království. Tento král oddělí s konečnou a věčnou platností dobro od zla, světlo od tmy. Prosinec přináší světlo, které přichází v Kristu. Jenomže – zas a znova – Boží narození nás nepřestává překvapovat. Tento mocný Král z listopadu přichází v prosinci bezmocný, v podobě malého dítěte.

Liturgický rok má svůj cyklus. Začíná adventním očekáváním, potom je slavení Vánoc, postní příprava na Velikonoce, velikonoční svátky a mezidobí, které končí zase na podzim slavnosti Krista Krále. Tato slavnost uzavírá liturgický rok. Hned další neděli je už zase adventní doba a potom Vánoce atd. To, že se tento cyklus opakuje, někdy způsobuje, že události, na které vzpomínáme, nám tak trochu „blednou“. Zvykneme si na svátky a těžko v sobě hledáme schopnost k úžasu nebo překvapení třeba z narození nebo zmrtvýchvstání Pána. Tento jev se ovšem netýká jenom minulosti. „Blednou“ také události, na které čekáme.

KŘESŤAN JE Z PRINCIPU MONARCHISTA

K tomu patří také Boží království. Boží království není totiž jenom pojem, ale především příslib a událost! Dnes většinou křesťané žijí v demokratických systémech, proto také pojem „království“ spojují spíš s minulostí než s budoucností. Někdy je slyšet, že demokracie je ten nejlepší způsob soužití, který vznikl, a máme stát na strážci demokracie a jejích hodnot. Ti, kdo se hlásí coby zastánci monarchie, nejsou bráni moc vážně. Málokdo asi věří tomu, že by se monarchie měla zase vrátit do politického světa a jako politický systém.

Ale je dobré si uvědomit, že kdybychom chtěli popsat a definovat křesťana, můžeme použít hodně krásných pojmů. Můžeme se třeba také zmínit, že je to ten, kdo slouží a činí dobro (například v sociální, charitativní oblasti). Neměli bychom však zapomenout na to, že křesťan je také – a možná především – ten, kdo očekává. Křesťan je člověk příslibu a očekávání. Očekává návrat Krále a jeho království. Boží království nebude napodobeninou království. Nebude politickou směsí demokracie obohacené o jakousi reprezentační „vločku“ s nádechem monarchie – jako kdyby Ježíš Kristus byl Král, ale doopravdy je to jenom takový titul.

Něco jako anglická královna. Je to tak krásné, když se královská rodina objeví na balkonu a zamává. Boží království bude opravdu království. A bude tam opravdový Král.

Možná by nebylo špatné, když nám stoupá tlak pod vlivem politických událostí, řešíme politiku, nadáváme na politiky apod., uvědomit si pomíjivost těchto systémů. Vše je na cestě k Božímu království. Toto je realita před námi.

A dobré by bylo si položit otázku, zda téma Božího království vyvolává ve mně emoce aspoň z části tak pestré a živé jako téma demokracie.

P. Wojciech Zubkiewicz SAC ■

NÁVRAT ZTRACENÉHO SYNA

Roku 1983 Henri J. M. Nouwen poprvé zahlédl reprodukcí slavného Rembrandtova obrazu, na němž otec objímá marnotratného syna. Výjev ho naprosto uchvátil... Záhy se mu naskytla příležitost odjet do Petrohradu a strávit pár dní v tichu před originálem. Jednotlivé postavy na obraze k němu promlouvaly tak mocně, že o nich musel rozjímat po mnoho dalších let. Postupně se našel v obou synech, přičemž ale zjistil, že „ztracenější“ je ten starší, ačkoli se nikdy nevzdálil z otcova domu. A nakonec největší výzvou bylo pro autora povolání stát se milosrdným otcem, který už neřeší sebe, ale má otevřené srdce i náruč pro všechny „ztracené“.

„Když jsem odjel před čtyřmi lety do Petrohradu, abych se podíval na Rembrandtův „Návrat marnotratného syna“, neměl jsem ani tušení, jak dalece to ovlivní můj další

život. Stál jsem v úžasu na místě, kam mě přitáhl Rembrandt. Provázel mě od klečícího rozručeného syna ke stojícímu shrbenému otci, z místa, kde jsem přijal požehnání, až k místu, kde se žehná. Když hledím na své stárnoucí ruce, už vím, že mi byly dány proto, abych je vztáhl k těm, kdo trpí, vložil je na ramena všech, kteří přijdou, a nabízel požehnání, jež má svůj pramen v nezměnné Boží lásce.“

(ukázka z knihy)

Kniha vychází v novém překladu Kateřiny Lachmanové, která knihu doporučuje jako výbornou pomůcku pro duchovní obnovu a exercicie.

Henri J. M. Nouwen

„Návrat ztraceného syna“, Paulínky 2019, 198 str. Knihu lze objednat na adrese:

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil: 739 548 085

(v pracovních dnech 9–15 h),

www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

KNIHA MILOSRDENSTVÍ

KRUH VZÁJEMNÉ MODLITBY O BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Přinášíme vám aktualizovanou mapku členů „KM“ dle jednotlivých krajů. Děkujeme milosrdnému Otci za nové členy „KM“ a zveme všechny do kruhu vzájemné modlitby.

stav ke dni: 1. 11. 2019

celkem členů: 2249

zahraničí: 78

Další informace na www.knihamilosrdenstvi.cz
nebo na tel. čísle: 566 502 850, 774 521 531

■ JE NĚKDO Z VÁS NEMOCNÝ?

Je důležité si pamatovat, že člověk není jenom tělo a že Bůh nemoc nestvořil. Nemoc a utrpení je důsledek hříchu, proto také uzdravování by mělo zohlednit nejen tělo, ale také psychickou a duchovní stránku.

Proti nemocem máme zaujmout aktivní postoj, protože tím naplňujeme přikázání lásky (abychom milovali „jako sám sebe“). Máme a můžeme využít všechny dobré a bezpečné prostředky: svátosti, modlitbu, medicínskou a terapeutickou pomoc.

Mnozí lidé také hledají pomoc u bylinkářů. Bylinky nejsou špatné. Jsou přece od Boha. Bohužel mohou být někdy zneužity a stát se „nosičem“ a prostředkem k šíření myšlenek nebo vztahování k silám, které jsou pro katolickou víru nebezpečné. Je proto důležité se obracet na věřící bylinkáře.

Pokud byste se tedy potřebovali poradit nebo získat bylinky, můžeme vám doporučit odborníka, který vám rád pomůže.

Zdeněk Jonáš, tel. 605 456 682

www.byliny-bylinky.cz

(pouze ve všední dny 9.00–16.00).

■ DARUJTE POŠTOVNÍ ZNÁMKY PRO MISIE

Možná dostáváte poštou pohledy, dopisy nebo balíky, na kterých jsou poštovní známky. Nemusíte je vyhazovat do koše, ale můžete je použít k dobrému.

Stačí, když známky vystříhnete a pošlete nám je na adresu:

**O. pallotini
známky pro misie
Jámy 71, 592 32**

Prosíme, aby se známky nezničily, neodlepujte je. Při vystřihování dávejte pozor, abyste nenarušili známku (spíš ji vystříhnete s dostatečným okrajem kolem známky).

Známky můžete sbírat třeba po celý rok a na konci roku nám je poslat najednou.

■ DĚKUJEME ZA VAŠE DARY, ALE MÁME JEDNU PROSBU

Bůh ať vás odmění za vaši štědrost. Děkuje vám, že pravidelně přispíváte na „Apoštola“ a tím také na šíření úcty k Božímu milosrdenství. Prosíme vás, abyste nás nadále podporovali.

Máme na vás jednu prosbu:

**NEPOSÍLEJTE NÁM
PENÍZE V OBÁLKÁCH.**

Víme, že se to zdá levnější než bankovní převod nebo poštovní služby. Někdy ale, bohužel, obálky přichází prázdné.

Ještě jednou Vám děkujeme za Vaši podporu a přejeme Vám požehnané Vánoce.

Otcové pallotini

EXERCICIE LECTIO DIVINA

■ Osmidenní exercicie
13. – 21. 5., 31. 7. – 8. 8. 2020
Vranov u Brna

Podrobné informace a přihlášky na www.lectiodivina.cz, mobil 739 002 737

SLAVKOVICE 2008–2018

Podpořte projekt a pořídte si knihu o poutním místě ve Slavkovicích. **Knihu neprodáváme, cena není stanovena. Bude to váš dar na projekt stavby zázemí pro Centrum BM ve Slavkovicích.** Pokud o knihu máte zájem, kontaktujte nás na tel. číslo 566 502 850, 774 521 531 nebo email: objednavky@apostol.cz *Otcové pallotini*

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

Mobil do distribuce: 739 548 085 (v pracovních dnech 9–15 h)

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ **Sherry Weaver**
Smithová
Vlk a štít

Dobrodružný příběh se odehrává v pátém století na ostrově zvaném Irsko, v době, kdy žil svatý Patrik. A právě s ním se setkává je-

denáctiletý chlapec Kieran, který se stará o osiřelé vlčí mládě, jemuž hrozí nebezpečí. Kieran zároveň hledá štít, který by byl natolik silný, aby ochránil jeho samého i ty, kdo jsou jeho srdci nejbližší. Najde ho?

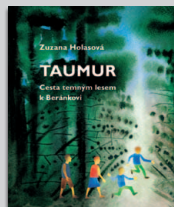
brož., 159 s., cena 185 Kč

■ **Anna Penna**
9 dní k přiblížení se
tajemství Vánoc

Novéna je inspirována zamyslením papeže Františka z exhortace Amoris laetitia (Radost z lásky). Na každý den pak připadá i jedna z událostí spjatých s Ježíšovým narozením. Ponořme se tedy do tajemství Vánoc, aby přetvořilo náš život.

brož., 80 s., 95 Kč

■ **Zuzana Holasová**
TAUMUR
Cesta temným
lesem k Beránkovi

V podivné říši rudého draka, kde nemůžete koupit Bibli v žádném knih-

kupectví ani si ji vypůjčit v knihovně, utíkají lesem Taumur, Miria a její dva bráškové. Snad najdou tajnou stezku, která je zavede do bezpečí před strašáky. Miria dokonce

nalezne mnohem víc – samotného Beránka, na něhož je i rudý drak krátký.

Dobrodružná cesta temným lesem od autorky známého románu pro děti Popoupo je rámována příběhy z dějin spásy, z nichž Taumur a Miria čerpají odvahu a naději.

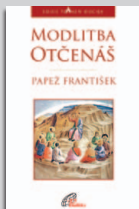
váz., 224 s., 295 Kč

■ **Mourad**
Jacques – Guillem
Amaury (ed.)
Mnich v zajetí
islamistů

Poutavé svědectví otce Jacquese Mourada, který prožil téměř pět měsíců v zajetí islamistů, si našlo své čtenáře po celém světě. Pravdivý životní příběh, ve kterém víra vítězí nad násilím, naděje nad nespravedlivostí a milosrdenství a odpuštění nad lidskou krutostí, získal v roce 2019 nejvyšší ocenění na 8. ročníku francouzské Prix littéraire de l'Œuvre d'Orient.

brož., 215 s., cena 259 Kč

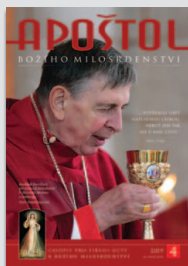

■ **Papež František**
Modlitba Otčenáš

Kniha obsahuje cyklus katechezí na téma modlitby Otčenáš. Papež František se neustále vrací k zásadní skutečnosti, že jsme v Kristu

synové a dcery Otce, který nás nesmírně miluje; odtud pramení i synovská důvěra a smělost, s níž se obrácíme k našemu Otci na nebesích. A právě ve světle této víry, která je především vztahem, se nám modlitba Páně rozzáří všemi barvami.

brož., 80 s., cena 135 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

**„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.**

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotini, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

BOHOSLUŽBY

**Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích**

Mše svatá:	• pátek	16.00
	• sobota	17.00
	• neděle	10.30, 17.00
	• v rámci Nikodémovy noci	20.00

Svátoost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonocní – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutí ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pění poutí k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

Centrum
Božího milosrdenství
ve Slavkovicích

*„Když se jdeme vyzpovídat,
měli bychom pochopit,
co tímto děláme. Lze říct,
že jdeme vytáhnout
hřeby ukřižovanému Pánu.“*

Sv. Jan Vianney

Ostatky
sv. Jana Vianneye
ve zpovědnici
kostela ve
Slavkovicích

Zpovědní služba se sv. Janem Vianneyem

Kostel Božího milosrdenství
ve Slavkovicích

Po celý rok

- každou sobotu a neděli
od 14.00 do 17.00 hod.
- každou 1. a 3. sobotu
od 10.00 do 17.00 hod.

- Mše sv. ve Slavkovicích:
- pátek 16.00 hod.
 - sobota 17.00 hod.
 - neděle 10.30 a 17.00 hod.

